

metsas aidata! piddi ta tale waasto hakkama? kellega! kõik mis tal käes olli, olli üks kasaka ratsa kantsuk, kelle warre otsas üks tinnast kuul kõlkus; kord tuuli tal se mõtte puu otsa ronida, agga kust aega wõtta, sellepärrast largas ta siis ühhe lähhema jámmeda puu tahha, kus pátsiwadder tedda kohhe kõige puga kaisu wõtta püdis, temma armo käed ulatasid agga puu ümber üksi ja nüud virrutas möisnik kõigest wäest kuliga ikka ta käppade pihta. Seddawisti kerutasid nad liggi pole tundi — igga innimene woib möista, et üks nisuggune pool tundi nattuke pikem on, kui pool tundi keskommikuist maggada — nimaks läks pátsil se aeg agga ommeti iggawaks, ta põris ümber ja läks metsa; möisnik mõtles jubba korra, et ta nüud peäsnud on, agga nattukese aea párrast põris páts sure sulletäie riissuga jásse taggas ja hakaas puu áre aeda eht walli ette teggema, nenda et mitte ennam ümber ringi jooksta ei woi, ja se nõu olleks tal korda lainud, kui mitte korraga suur kissa ja kärra fotto poolt polleks tõusnud ja tedda

kangesste hirmutanud. Õnnekõ olli se wallaline hobbune kohhe koe tulnud ja meie ühte õnnetust kartes, — mitto hobbust saddulase, püssid selga ja nenda hûdes ja karjudes metsa; sedda olli nüud wanna pátsiwadder kuulnud ja tuhhatnelja metsa plagganud."

Kuid a mõnni mees ennast toidab.

Saksamaal ühes suremas linnaas hulkusid kaks páewarrost mõda ulitsat, kahhe käppuga kõhto kinni hoides ja nõu piddades, — kus pole nad peaksid minnerma, et sellite mahha wõksid heita ja endile soja páewa turko paista lašla; sest aeg olli lõunes — ja nende lõuad polnud jubba ommugi ühte soja lussikast maitsnud. Nenda eddosõ, ühhest surest maeast mõda miñnes, kükus ühhele neist, üllalt teise korra pealt middagi mütssi peale ja sealt jalge ette mahha; kohhe töötis teine håndapiddi ühhe piissukese surnud hiri maast üles, mis hafnast välja viissatud olli. Hakkatuses tahtis esfi-